Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (tretia komora)

zo 14. januára 2015*

„Vrátenie veci na ďalšie konanie po zrušení rozhodnutia — Spoločná zahraničná a bezpečnostná politika — Obmedzujúce opatrenia namierené proti niektorým osobám spojeným s Usámom bin Ládinom, so sieťou Al-Káida a s Talibanom — Nariadenie (ES) č. 881/2002 — Zmrazenie finančných prostriedkov a ekonomických zdrojov osoby zaradenej do zoznamu zostaveného orgánom Organizácie Spojených národov — Zaradenie mena tejto osoby do zoznamu uvedeného v prílohe I nariadenia (ES) č. 881/2002 — Žaloba o neplatnosť — Prípustnosť — Lehota na podanie žaloby — Prekročenie — Ospravedlniteľný omyl — Základné práva — Právo na obhajobu — Právo na účinnú súdnu ochranu — Právo na ochranu vlastníckeho práva — Právo na ochranu súkromného a rodinného života“

Vo veci T-127/09 RENV,

Abdulbasit Abdulrahim, s bydliskom v Londýne (Spojené kráľovstvo), v zastúpení: P. Moser, QC, E. Grieves, barrister, H. Miller a R. Graham, solicitors,

žalobca,

proti

Rade Európskej únie, v zastúpení: E. Finnegan a G. Étienne, splnomocnení zástupcovia,

a

Európskej komisii, v zastúpení: E. Paasivirta a G. Valero Jordana, splnomocnení zástupcovia,

žalovaným,

ktorej pôvodným predmetom je jednak návrh na čiastočné zrušenie nariadenia Rady (ES) č. 881/2002 z 27. mája 2002, ktoré ukladá niektoré špecifické obmedzujúce opatrenia namierené proti niektorým osobám spojeným s Usámom bin Ládinom, sieťou Al-Káida a Talibanom, a ruší nariadenie Rady (ES) č. 467/2001, ktoré zakazuje vývoz určitého tovaru a služieb do Afganistanu, posilňuje zákaz letov a rozširuje zmrazenie finančných prostriedkov a ďalších finančných zdrojov vo vzťahu k Talibanu v Afganistane (Ú. v. ES L 139, s. 9; Mim. vyd. 18/001, s. 294), zmeneného a doplneného nariadením Komisie (ES) č. 1330/2008 z 22. decembra 2008, ktorým sa stotretíkrát mení a dopĺňa nariadenie Rady (ES) č. 881/2002 (Ú. v. EÚ L 345, s. 60), alebo posledného uvedeného nariadenia v rozsahu, v akom sa týka žalobcu, a jednak návrh na náhradu škody údajne spôsobenej týmito aktmi,

VŠEOBECNÝ SÚD (tretia komora),

v zložení: predseda komory S. Papasavvas, sudcovia N. J. Forwood (spravodajca) a E. Bieliūnas,

tajomník: S. Spyropoulos, referentka,

* Jazyk konania: angličtina.

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 4. februára 2014,

vyhlásil tento

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu a konanie pred vrátením veci na ďalšie konanie

1 Dňa 21. októbra 2008 bolo meno žalobcu, pána Abdulbasita Abdulrahima, pridané do zoznamu spísaného výborom pre sankcie zriadeným rezolúciou Bezpečnostnej rady Organizácie Spojených národov 1267 (1999) z 15. októbra 1999 o situácii v Afganistane (ďalej len jednotlivo „zoznam výboru pre sankcie“ a „výbor pre sankcie“). Uvedený dodatok bol predmetom tlačovej správy výboru pre sankcie SC/9481 zverejnenej 23. októbra 2008.

2 Nariadením Komisie (ES) č. 1330/2008 z 22. decembra 2008, ktorým sa stotretíkrát mení a dopĺňa nariadenie Rady (ES) č. 881/2002, ktoré ukladá niektoré špecifické obmedzujúce opatrenia namierené proti niektorým osobám a subjektom spojeným s Usámom bin Ládinom, sieťou Al-Káida a Talibanom (Ú. v. EÚ L 345, s. 60), bolo meno pána Abdulrahima pridané do zoznamu osôb a subjektov, ktorých finančné zdroje mali byť zmrazené na základe nariadenia Rady (ES) č. 881/2002 z 27. mája 2002, ktoré ukladá niektoré špecifické obmedzujúce opatrenia namierené proti niektorým osobám spojeným s Usámom bin Ládinom, sieťou Al-Káida a Talibanom, a ruší nariadenie Rady (ES) č. 467/2001, ktoré zakazuje vývoz určitého tovaru a služieb do Afganistanu, posilňuje zákaz letov a rozširuje zmrazenie finančných prostriedkov a ďalších finančných zdrojov vo vzťahu k Talibanu v Afganistane (Ú. v. ES L 139, s. 9; Mim. vyd. 18/001, s. 294) (ďalej len „sporný zoznam“).

3 V bode 1 prílohy nariadenia č. 1330/2008 sa uvedený dodatok odôvodňuje takto:

„… Ďalšie informácie: a)…; b) zapojený do získavania finančných prostriedkov v mene Líbyjskej islamskej bojovej skupiny (Libyan Islamic Fighting Group); c) vykonával vysoké funkcie v rámci [Libyan Islamic Fighting Group] v Spojenom kráľovstve; d) spojený s týmito riaditeľmi Sanabel Relief Agency: Ghuma Abd'rabbah, Taher Nasuf a Abdulbaqi Mohammed Khaled a s členmi [Libyan Islamic Fighting Group] v Spojenom kráľovstve vrátane Ismaila Kamoku, vysokopostaveného člena [Libyan Islamic Fighting Group] v Spojenom kráľovstve, ktorý bol obvinený a odsúdený v júni 2007 v Spojenom kráľovstve na základe obvinení z financovania terorizmu.“

4 Odôvodnenie 5 nariadenia č. 1330/2008 uvádza: „keďže zoznam [výboru pre sankcie] neobsahuje aktuálne adresy dotknutých fyzických osôb, v *Úradnom vestníku Európskej únie* by sa malo uverejniť oznámenie, aby sa dotknuté osoby mohli obrátiť na Komisiu Európskych spoločenstiev a aby následne Komisia mohla dotknutým osobám oznámiť dôvody, na ktorých sa toto nariadenie zakladá, umožniť im vyjadriť sa k týmto dôvodom a s prihliadnutím na tieto vyjadrenia a možné dostupné dodatočné informácie toto nariadenie prehodnotiť“. Predmetné oznámenie bolo uverejnené v úradnom vestníku 30. decembra 2008 (C 330, s. 106).

5 Návrhom, ktorého podpísaný originál bol doručený do kancelárie Všeobecného súdu 15. apríla 2009, podal pán Abdulrahim proti Rade Európskej únie a Komisii Európskych spoločenstiev žalobu, ktorej predmetom bol v zásade jednak návrh na zrušenie nariadenia č. 881/2002, zmeneného a doplneného nariadením č. 1330/2008, alebo nariadenia č. 1330/2008, a to v rozsahu, v akom sa ho tieto akty dotýkajú, a jednak návrh na náhradu škody údajne spôsobenej týmito aktmi. Táto žaloba bola zapísaná do registra pod číslom T-127/09.

6 Keďže Komisia získala doručením žaloby adresu pána Abdulrahima, oboznámila ho listom z 3. júla 2009 s dôvodmi jeho zápisu do sporeného zoznamu. Príloha tohto listu nazvaná „Dôvody zápisu“ (ďalej len „odôvodnenie“) znie:

„Abdulbasit Abdulrahim… bol zapísaný [do zoznamu výboru pre sankcie] 21. októbra 2008 na základe odseku 1 a 2 rezolúcie [Bezpečnostnej rady OSN] 1822 (2008) ako príslušník Libyan Islamic Fighting Group (LIFG) zapojený do financovania, plánovania, napomáhania, prípravy alebo páchania činov a aktivít tohto subjektu, v spolupráci s týmto subjektom, v jeho mene a na jeho účet alebo na jeho podporu.

Dodatočné informácie Libyan Islamic Fighting Group (LIFG…) je islamská extrémistická skupina založená v roku 1990. Jej pôvodným cieľom bolo nahradiť režim plukovníka Kadáfiho rigoróznym Islamským štátom. V deväťdesiatych rokoch uskutočnila [Libyan Islamic Fighting Group] vo vnútri Líbye viacero operácií, vrátane pokusu o zavraždenie plukovníka Kadáfiho v roku 1996. Po zákroku líbyjskej vlády, ktorý viedol k smrti a uväzneniu viacerých členov [Libyan Islamic Fighting Group], opustili mnohí príslušníci [Libyan Islamic Fighting Group] územie Líbye. [Libyan Islamic Fighting Group] sa formálne zlúčila so skupinou Al-Káida 3. novembra 2007. Zlúčenie bolo oznámené prostredníctvom džihádistickej internetovej stránky napojenej na Al-Káidu (mediálna skupina Al-Saheb). Zlúčenie bolo oznámené dvoma videoklipmi: v prvom zástupcom veliteľa Al-Káida, Aymanom Al-Zawahiri, v druhom Abu Laith Al Libiom, ktorý bol v tom čase významným členom [Libyan Islamic Fighting Group] a dôležitým mudžahedínskym a výcvikovým veliteľom Al-Káidy v Afganistane, a ktorý bol zabitý v januári 2008 pri raketovom útoku USA. [Libyan Islamic Fighting Group] je súčasťou hnutia Al-Káida, ktoré predstavuje hrozbu pre mier a globálnu bezpečnosť. Z toho dôvodu pridala Organizácia Spojených národov 6. októbra 2001 [Libyan Islamic Fighting Group] do svojho konsolidovaného zoznamu subjektov napojených na Al-Káidu. [Libyan Islamic Fighting Group] bola v Spojenom kráľovstve zakázaná ako teroristická organizácia na základe Terrorism Act 2000 s účinnosťou od 14. októbra 2005. [Pán Abdulrahim] svojím vedomým angažovaním sa v subjekte napojenom na Al-Káidu a jej teroristické akcie, splnil určovacie kritéria [výboru pre sankcie]. Podľa informácií, ktorými disponuje vláda Spojeného kráľovstva, je Abdulbasit Abdulrahim považovaný za islamského extrémistu zapojeného do činností spojených s terorizmom. Prednedávnom zastával v rámci Libyan Islamic Fighting Group vysoké funkcie a aj naďalej je v úzkom kontakte s vysokými predstaviteľmi [Libyan Islamic Fighting Group] v Spojenom kráľovstve. Je blízkym spolupracovníkom riaditeľov Sanabel Relief Agency – líbyjskej charitatívnej organizácie, ktorá bola Organizáciou spojených národov označená za poskytovateľa finančných prostriedkov [Libyan Islamic Fighting Group]… Je tiež úzko napojený na Ghuma Abďrabbaha, Tahira Nassufa a Abdulbaqi Mohammeda Khaleda, voči ktorým prebieha na pôde Organizácie spojených národov samostatné konanie… Medzi blízkych spolupracovníkov pána Abdulrahima patrí Ismail Kamoka, veliteľ [Libyan Islamic Fighting Group] v Spojenom kráľovstve. 11. júna 2007 v Spojenom kráľovstve pán Kamoka priznal svoju vinu ‚z uzatvorenia zmluvy alebo angažovanosti na zmluve s cieľom poskytnúť finančné prostriedky tretím osobám porušujúc časť 17 Terrorism Act 2000‘. Z podrobností trestného činu je zrejmé, že pána Kamoka, spolu s ďalšími dvoma osobami, uzatvoril 3. októbra 2005 alebo po tomto dátume zmluvu, alebo sa na nej angažoval, s cieľom poskytnúť finančné prostriedky tretím osobám, pričom vedel alebo mohol odôvodnene predpokladať, že tieto finančné prostriedky budú alebo môžu byť použité na teroristické účely‘. Pán Kamoka bol odsúdený na trest odňatia slobody v dĺžke troch rokov a deviatich mesiacov. …“

7 Odôvodnenie, takto oznámené Komisiou, zodpovedá „odôvodneniu“ pripojenému k listom, ktoré pánovi Abdulrahimovi odoslalo Ministerstvo zahraničných vecí a záležitostí Britského spoločenstva národov Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska (UK Foreign and Commonwealth Office, ďalej len „FCO“) 5. novembra 2008 a 23. februára 2009. Zodpovedá tiež „odôvodneniu“, ktoré viedlo k zápisu pána Abdulrahima do zoznamu výboru pre sankcie uverejneného 9. marca 2009.

8 Samostatným podaním podaným do kancelárie Všeobecného súdu 30. júla 2009 Komisia vzniesla námietku neprípustnosti na základe článku 114 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu.

9 Na list Komisie z 3. júla 2009 odpovedal pán Abdulrahim listom svojich advokátov z 19. augusta 2009, ku ktorému bol pripojený súbor príloh určených na vyvrátenie tvrdení Komisie.

10 Uznesením Všeobecného súdu (siedma komora) zo 17. decembra 2009 bolo konanie o námietke neprípustnosti spojené s konaním vo veci samej s tým, že o trovách konania sa rozhodne neskôr.

11 Uznesením predsedu siedmej komory Všeobecného súdu z 26. októbra 2009 bola pánovi Abdulrahimovi priznaná právna pomoc a jeho zastupovaním boli poverení advokáti pán J. Jones a pani M. Arani. Uvedené rozhodnutie z 26. októbra 2009 bolo zmenené a doplnené uznesením predsedu siedmej komory Všeobecného súdu zo 14. apríla 2010 v rozsahu, v akom poveruje zastupovaním pána Abdulrahima advokátov pána Jones a pani Arani. Podľa bodu 2 výroku tohto nového uznesenia sú s účinnosťou od 11. marca 2010 poverení zastupovaním pána Abdulrahima advokáti pán H. Miller a pán E. Grieves.

12 Predseda siedmej komory Všeobecného súdu zamietol rozhodnutím z 3. marca 2010 zahrnúť do spisu dodatočné vyjadrenie Rady k žalobe, ktoré bolo do kancelárie Všeobecného súdu doručené 5. februára 2010. Rada voči tomuto rozhodnutiu namietala listom zo 16. marca 2010.

13 Vzhľadom na to, že zloženie komôr Všeobecného súdu bolo od nového súdneho roka zmenené, sudca spravodajca bol pridelený k druhej komore, ktorej bola z tohto dôvodu táto vec pridelená.

14 Dňa 22. decembra 2010 výbor pre sankcie rozhodol vymazať meno pána Abdulrahima zo svojho zoznamu.

15 Dňa 6. januára 2011 advokáti pána Abdulrahima písomne požiadali Komisiu o výmaz jeho mena zo sporného zoznamu.

16 Nariadením Komisie (EÚ) č. 36/2011 z 18. januára 2011, ktorým sa stoštyridsiaty tretíkrát mení a dopĺňa nariadenie Rady (ES) č. 881/2002 (Ú. v. EÚ L 14, s. 11), bol údaj o mene pána Abdulrahima zo sporného zoznamu vymazaný.

17 Podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 9. marca 2011 požiadal pán Abdulrahim o dodatočnú právnu pomoc podľa článku 94 rokovacieho poriadku na účely pokračovania v konaní. Tomuto návrhu bolo čiastočne vyhovené uznesením predsedu druhej komory Všeobecného súdu z 10. júna 2011.

18 Listom doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 27. júla 2011 mu Komisia doručila kópiu nariadenia č. 36/2011.

19 Listom kancelárie Všeobecného súdu zo 17. novembra 2011 boli účastníci konania vyzvaní, aby sa písomne vyjadrili k dôsledkom, ktoré treba najmä vo vzťahu k predmetu žaloby pána Abdulrahima vyvodiť z prijatia nariadenia č. 36/2011. Účastníci konania tejto výzve vyhoveli v stanovených lehotách.

20 Uznesením z 28. februára 2012 (ďalej len „uznesenie o zastavení konania“) Všeobecný súd (druhá komora) rozhodol, že konanie o žalobe o neplatnosť treba zastaviť bez toho, aby bolo potrebné predbežne sa vyjadriť k jej prípustnosti. Pokiaľ ide o návrh na náhradu škody, Všeobecný súd ho v každom prípade zamietol ako zjavne nedôvodný. Všeobecný súd tiež jednak rozdelil trovy konania týkajúce sa konania o žalobe o neplatnosť a jednak zaviazal pána Abdulrahima znášať všetky trovy konania týkajúce sa návrhu na náhradu škody.

21 Podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 13. mája 2012 podal pán Abdulrahim voči uzneseniu o zastavení konania odvolanie.

22 Súdny dvor rozsudkom z 28. mája 2013, Abdulrahim/Rada a Komisia (C-239/12 P, ďalej len „rozsudok o vrátení veci na ďalšie konanie“), zrušil uznesenie o zastavení konania v rozsahu, v akom sa v ňom rozhodlo o zastavení konania o žalobe o neplatnosť, a vrátil vec Všeobecnému súdu, aby rozhodol o žalobe pána Abdulrahima o neplatnosť, pričom o trovách konania sa rozhodne neskôr. Súdny dvor sa v podstate domnieval, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď dospel k záveru, že pán Abdulrahim stratil po prijatí nariadenia č. 36/2011 právny záujem na konaní o žalobe o neplatnosť.

Konanie a návrhy účastníkov konania po vrátení veci na ďalšie konanie

23 Vec bola pridelená druhej komore Všeobecného súdu. Vzhľadom na to, že zloženie komôr Všeobecného súdu bolo od nového súdneho roka zmenené, sudca spravodajca bol pridelený k tretej komore, ktorej bola z tohto dôvodu táto vec pridelená.

24 Účastníci konania predložili v súlade s článkom 119 ods. 1 rokovacieho poriadku písomné pripomienky k žalobe.

25 Vo svojich pripomienkach doručených do kancelárie Všeobecného súdu 13. augusta 2013 pán Abdulrahim navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zrušil nariadenie č. 1330/2008 v rozsahu, v akom sa ho týka,

— priznal náhradu trov konania, ktoré mu vznikli v konaní pred Všeobecným súdom tak pred, ako aj po vrátení veci Súdnym dvorom na ďalšie konanie, a v každom prípade trov konania, ktoré mu vznikli pred Súdnym dvorom.

26 Vo svojich pripomienkach doručených do kancelárie Všeobecného súdu 30. septembra 2013 Rada navrhuje, aby Všeobecný súd zamietol žalobu o neplatnosť ako neprípustnú a zaviazal pána Abdulrahima na náhradu všetkých trov konania.

27 Vo svojich pripomienkach doručených do kancelárie Všeobecného súdu 27. septembra 2013 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd vyhlásil žalobu o neplatnosť za neprípustnú a zaviazal pána Abdulrahima na náhradu trov konania.

28 Na základe správy sudcu spravodajcu Všeobecný súd (tretia komora) rozhodol o otvorení ústnej časti konania a v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania uvedených v článku 64 rokovacieho poriadku vyzval žalované na predloženie všetkých informácií a dôkazov v danej veci, dôvernej alebo inej povahy, týkajúcich sa skutočností uvedených v odôvodnení výboru pre sankcie, ktoré môžu mať inštitúcie a ktoré považujú za relevantné na účely súdneho preskúmania Všeobecným súdom za podmienok a obmedzení stanovených Súdnym dvorom v rozsudku z 18. júla 2013, Komisia a i./Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, ďalej len „rozsudok Kadi II“). Žalované tejto výzve vyhoveli v stanovenej lehote.

29 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky, ktoré im Všeobecný súd položil, boli vypočuté na pojednávaní 4. februára 2014, po ktorom bola ústna časť konania skončená a vec bola predložená na rozhodnutie.

Skutkový stav

30 Pán Abdulrahim uvádza, že je občanom Spojeného kráľovstva narodeným v Líbyi a že bol zapísaný najprv do zoznamu výboru pre sankcie a neskôr do sporného zoznamu ako osoba podozrivá z podpory terorizmu na návrh Spojeného kráľovstva. Tento zápis bol pôvodne odôvodnený v liste FCO z 5. novembra 2008 skutočnosťou, že bol členom Libyan Islamic Fighting Group (ďalej len „LIFG“), že tejto subjekt je napojený na Al-Káidu a že tým spĺňa určovacie kritériá výboru pre sankcie. Od 4. novembra 2009 však FCO uskutočňovala kroky na výmaz jeho mena zo zoznamu výboru pre sankcie.

31 Pán Abdulrahim navyše uvádza, že nikdy nebol v Spojenom kráľovstve alebo inde trestne stíhaný v spojení s údajným angažovaním sa v skupine Al-Káida alebo v jej teroristických činnostiach. Z toho dôvodu nebol nikdy v postavení, keď by mohol preukázať svoju nevinu.

Právny stav

O rozsahu tejto žaloby po vrátení veci Súdnym dvorom na ďalšie konanie

32 Ako správne uviedla Rada, rozhodnutie Všeobecného súdu o návrhu na náhradu škody a o náhrade trov konania, ktoré vznikli z titulu tohto návrhu, nachádzajúce sa v uznesení o zastavení konania, nebolo napadnuté odvolaním a z toho dôvodu nadobudlo právoplatnosť. Preto ostáva rozhodnúť len o žalobe o neplatnosť.

O prípustnosti žaloby

33 V prejednávanej veci je zrejmé, že dvojmesačná lehota na podanie žaloby upravená v článku 230 piatom odseku ES, ako bola vypočítaná účastníkmi konania uplynutím štrnásteho dňa od zverejnenia nariadenia č. 1330/2008 v úradnom vestníku v súlade s článkom 102 ods. 1 rokovacieho poriadku a navýšená o desaťdňovú lehotu zohľadňujúcu vzdialenosť podľa článku 102 ods. 2 uvedeného rokovacieho poriadku, uplynula 16. marca 2009.

34 Je tiež zrejmé, že kópia podpísanej žaloby a jej prílohy boli kancelárii Všeobecného súdu doručené prostredníctvom faxu 16. marca 2009, že overené kópie tejto žaloby boli do kancelárie Všeobecného súdu doručené 26. marca 2009, rovnako ako jej vyhotovenie s novým podpisom, ktorý sa odlišuje od podpisu nachádzajúceho sa na kópii doručenej faxom, a že originál podpísanej žaloby bol doručený do kancelárie Všeobecného súdu až 15. apríla 2009, t. j. po uplynutí desaťdňovej lehoty od doručenia faxom podľa článku 43 ods. 6 rokovacieho poriadku.

35 Z toho vyplýva, že žaloba bola vzhľadom na uvedené ustanovenia podaná po uplynutí lehoty.

36 Žaloba by bola podaná po uplynutí lehoty aj v prípade, ak by sa daná lehota vypočítala od dátumu oznámenia uverejneného pre dotknuté osoby v úradnom vestníku 30. decembra 2008 (pozri bod 4 vyššie), namiesto odo dňa uverejnenia nariadenia č. 1330/2008 v úradnom vestníku 23. decembra 2008, tak ako to uviedol Súdny dvor v rozsudku z 23. apríla 2013, Gbagbo a i./Rada (C-478/11 P až C-482/11 P, body 53 až 59).

37 Zo spisu a vysvetlení pána Abdulrahima, ktoré sa nachádzajú najmä v liste adresovanom kancelárii Všeobecného súdu 8. mája 2009 a ktoré sú preukázané pripojenými dokumentmi, však vyplýva, že jeho advokáti sa obrátili na poštovú službu závislú od historickej poštovej služby Spojeného kráľovstva (ďalej len „poštová služba“) 16. marca 2009 okolo 17 hodiny, s úmyslom odoslať originál podpísanej

žaloby a jej overené kópie kancelárii Všeobecného súdu v Luxemburgu. Adresa kancelárie Všeobecného súdu bola na obálke poštovej služby použitej na tento účel uvedená správne a cena služby, t. j. 37,29 libry šterlingov (GBP), bola riadne uhradená.

38 Upovedomení telefonicky 25. marca 2009, že kancelárii Všeobecného súdu zatiaľ neboli dokumenty zverené poštovej službe doručené, advokáti pána Abdulrahima ešte v tej istý deň odoslali kancelárii Všeobecného súdu prostredníctvom medzinárodnej zásielkovej služby DHL nové overené kópie tejto žaloby. Pri rovnakej príležitosti jej odoslali aj vyhotovenie žaloby s novým originálnym podpisom, ktorý sa však odlišoval od podpisu uvedeného na pôvodnej žalobe. Tieto dokumenty boli kancelárii Všeobecného súdu doručené 26. marca 2009.

39 Neskôr sa zistilo, že poštová služba z nevysvetliteľných dôvodov neuskutočnila odoslanie predmetných dokumentov, ktoré boli advokátom pána Abdulrahima vrátené 14. apríla 2009 bez vysvetlenia. V ten istý deň sa tak títo obrátili znovu na DHL, ktorá doručila podpísaný originál žaloby kancelárii Všeobecného súdu na druhý deň.

40 Predseda siedmej komory Všeobecného súdu sa vo svojom citovanom uznesení o právnej pomoci z 26. októbra 2009 domnieval, že nemožno vylúčiť, že tieto skutočnosti a vysvetlenia poukazujú na existenciu nepredvídateľných okolností a vyššej moci v zmysle článku 45 Štatútu Súdneho dvora, alebo na ospravedlniteľný omyl, ktorý zabránil pánovi Abdulrahimu predložiť podpísaný originál žaloby kancelárii Všeobecného súdu do desiatich dní odo dňa odoslania kópie tohto originálu faxom podľa článku 43 ods. 6 rokovacieho poriadku.

41 Rada a Komisia sa však domnievali, že okolnosti uvedené pánom Abdulrahimom nemožno považovať za výnimočné okolnosti, nepredvídateľné okolnosti alebo vyššiu moc v zmysle článku 45 druhého odseku Štatútu Súdneho dvora a ustálenej judikatúry.

42 Po prvé si pán Abdulrahim zvolil použitie menej spoľahlivej poštovej služby, pokiaľ ide o lehotu dodania a možnosť sledovania zásielky. Doručenka pripojená k listu jeho advokátov z 8. mája 2009 totiž uvádza, že vybraná služba bola bez možnosti sledovania zásielky. Okrem toho podľa internetovej stránky poštovej služby bola minimálna dodacia lehota minimálne štyri dni, pričom dve ďalšie služby poskytované touto spoločnosťou poskytovali možnosť sledovania zásielky a disponovali lehotou doručenia medzi jedným až troma dňami.

43 Po druhé si pán Abdulrahim v kancelárii Všeobecného súdu neoveril, či bol originál žaloby včas doručený. Reagoval až po telefonáte kancelárie. V tomto okamihu, t. j. deň pred uplynutím lehoty, už bolo neskoro na vyzdvihnutie originálu žaloby u poštovej služby a jeho odoslanie Všeobecnému súdu v lehote.

44 Za týchto okolností sa podľa Komisie nemôže pán Abdulrahim odvolávať na nefunkčnosť alebo zlyhanie poštovej služby na účely preklúzie práva na podanie žaloby.

45 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry sa článok 45 Štatútu Súdneho dvora uplatňuje v prípade ťažkostí, ktoré nie sú bežné, sú nezávislé od vôle žalobcu a zdá sa, že im nebolo možné zabrániť napriek všetkej obozretnosti (rozsudky Súdneho dvora z 9. februára 1984, Acciaierie e Ferriere Busseni/Komisia, 284/82, Zb. s. 557, bod 11; z 26. novembra 1985, Cockerill-Sambre/Komisia, 42/85, Zb. s. 3749, bod 10, a uznesenie Súdneho dvora z 8. novembra 2007, Belgicko/Komisia, C-242/07 P, Zb. s. I-9757, body 16 a 17). Súdny dvor nedávno pripomenul, že prináleží dotknutej osobe jednak preukázať, že neobvyklé, nepredvídateľné okolnosti nezávislé od jej vôle spôsobili, že nemohla dodržať lehotu na podanie žaloby stanovenú v článku 263 šiestom odseku ZFEÚ, a jednak že sa nemohla zabezpečiť proti následkom uvedených okolností prijatím vhodných opatrení bez toho, aby priniesla neprimerané obete (rozsudok Gbagbo a i./Rada, už citovaný, bod 72).

Dotknutá osoba musí osobitne dávať veľký pozor na priebeh začatého konania a zvlášť preukázať, že sa usilovala o dodržanie stanovených lehôt (rozsudok Súdneho dvora z 22. septembra 2011, Bell & Ross/ÚHVT, C-426/10 P, Zb. s. I-8849, bod 48, a citovanú judikatúru).

46 V prejednávanej veci zo skutočností a okolností uvedených v bodoch 37 až 39 vyššie, ako aj zo spisu vyplýva, že advokáti pána Abdulrahima vynaložili náležitú starostlivosť a riadili sa dôkladne najmä bodom 7 Praktických pokynov pre účastníkov konania, podľa ktorého musí byť podpísaný originál žaloby vyexpedovaný „bez meškania ihneď po odoslaní kópie [faxom]“. Podpísaný originál žaloby bol zverený poštovej službe 16. marca 2009, t. j. v deň odoslania kópie faxom.

47 Všeobecný súd sa navyše domnieva, že uvedení advokáti mohli odôvodnene očakávať, že uvedený podpísaný originál bude doručený kancelárii tohto súdu pred uplynutím desaťdňovej lehoty, ktorou disponovali na predloženie žaloby a ktorá začala plynúť 16. marca 2009. Na tento účel sa obrátili na spoľahlivú službu závislú od historickej poštovej služby Spojeného kráľovstva. Poštová služba navyše na svojej internetovej stránke uvádza, že v rámci štandardnej služby, ktorú si zvolili advokáti pána Abdulrahima, zabezpečí zvyčajne doručenie zásielky do Luxemburgu v lehote štyroch až šiestich dní, teda v primerane kratšej lehote v porovnaní s desaťdňovou lehotou, ktorou disponovali, čo im ponechávalo dostatočne bezpečnostnú rezervu.

48 Je pravda, ako uviedla Komisia a Rada, že poštová služba ponúkala aj dve ďalšie medzinárodné doručovacie služby, oveľa drahšie, ktoré zabezpečovali doručenia zásielky zvyčajne v lehote dvoch až troch dní, a hlavne umožňovali jej sledovanie (tracking).

49 Nemožno však od žalobcu požadovať, *a fortiori* ak je poberateľom právnej pomoci ako v prejednávanej veci, aby si zvolil drahšiu medzinárodnú doručovaciu službu poskytovanú poštovým operátorom, ak sa v zásade zdá, že lacnejšia služba poskytovaná tým istým operátorom zabezpečí doručenie podpísaného originálu žaloby do kancelárie Všeobecného súdu v stanovenej lehote.

50 Pokiaľ ide o skutočnosť, že advokáti pána Abdulrahima sa kontaktovaním kancelárie Všeobecného súdu neubezpečili o doručení podpísaného originálu žaloby, táto nie je vzhľadom na judikatúru, ktorá nepožaduje takéto osobitné ubezpečenie, určujúca o to viac, že lehoty sú v zásade stanovené tak, aby sa vyčerpali (rozsudok Súdneho dvora z 19. apríla 1988, Inter-Kom, 71/87, Zb. s. 1979, bod 20, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 20. júna 2006, Grécko/Komisia, T-251/04, neuverejnený v Zbierke, bod 53).

51 V každom prípade neexistoval žiadny iný krok, ktorý mohli advokáti pána Abdulrahima v danej veci na nápravu zlyhania poštovej služby ešte urobiť po tom, čo jej bol originál podpísanej žaloby zverený, keďže samotným zlyhaním bol predmetný originál „stratený“ a nemohli ho, bez ohľadu na ich starostlivosť a snahu, získať späť s úmyslom jeho doručenia kancelárii Všeobecného súdu iným spôsobom.

52 Konkrétnejšie, ak sa 25. marca 2009, ako aj počas dní, ktoré tomuto dátumu bezprostredne predchádzali, nechceli advokáti pána Abdulrahima uspokojiť s čakaním v nádeji, že poštová služba nájde a včas doručí stratený originál, disponovali v skutočnosti len jedným „nástrojom“ na nápravu zlyhania poštovej služby, t. j. priamym odoslaním kancelárii Všeobecného súdu vyhotovenia žaloby s novým originálnym podpisom, ktoré malo nahradiť stratený starší originál.

53 Všeobecný súd sa domnieva, že za týchto okolností vykonali advokáti pána Abdulrahima s náležitou starostlivosťou všetko, čo mohli v snahe napraviť náhodnú stratu podpísaného originálu žaloby a dodržať tak predpísané lehoty.

54 Podľa judikatúry sú tak v prejednávanej veci splnené mimoriadne nepredvídateľné okolnosti, keďže prekročenie lehoty bolo úplne a výhradne spôsobené nefunkčnosťou alebo zlyhaním poštovej služby, ktoré ostalo nevysvetlené, ktoré nebolo možné bežne predvídať a u ktorého bola snaha o nápravu s náležitou starostlivosťou.

55 Z vyššie uvedeného vyplýva, že námietky neprípustnosti vznesené Komisiou a podporované Radou je potrebné zamietnuť.

O prípustnosti písomných pripomienok podaných pánom Abdulrahimom po vrátení veci na ďalšie konanie

56 Rada poukazuje na skutočnosť, že pripomienky pána Abdulrahima k ďalšiemu pokračovaniu v konaní boli doručené elektronicky 26. júla 2013, pričom podľa nej bol podpísaný originál týchto pripomienok predložený po uplynutí desaťdňovej lehoty stanovej v článku 43 ods. 6 rokovacieho poriadku. Dátumom označeným za dátum doručenia týchto pripomienok tak je 13. august 2013. Rada sa preto domnieva, že tieto pripomienky sú neprípustné, keďže boli predložené po uplynutí dvojmesačnej lehoty podľa článku 119 ods. 1 písm. a) rokovacieho poriadku.

57 V tejto súvislosti Rada vychádza z predpokladu, že uvedená dvojmesačná lehota, ktorá bola vypočítaná od doručenia rozsudku o vrátení veci na ďalšie konanie dotknutej osobe a predĺžená o desaťdňovú lehotu zohľadňujúcu vzdialenosť, už 13. augusta 2013 uplynula.

58 Z údajov nachádzajúcich sa v spise konania však vyplýva, že táto lehota skutočne uplynula v daný deň, t. j. 13. augusta 2013. Doručenie rozsudku o vrátení veci na ďalšie konania pánovi Abdulrahimovi sa uskutočnilo jeho odovzdaním prostredníctvom poštovej zásielky na doručenie, ktorej prebratie potvrdil 3. júna 2013. Lehota článku 119 ods. 1 písm. a) rokovacieho poriadku predĺžená o desaťdňovú lehotu zohľadňujúcu vzdialenosť tak uplynula 13. augusta 2013.

59 Z toho vyplýva, že písomné pripomienky pána Abdulrahima boli doručené kancelárii Všeobecného súdu v posledný deň lehoty a nemožno ich zamietnuť ako neprípustné.

O podstate žaloby o neplatnosť

60 Formálne pán Abdulrahim uvádza na podporu svojej žaloby o neplatnosť štyri žalobné dôvody. Prvý žalobný dôvod je založený na porušení práva byť vypočutý. Druhý žalobný dôvod je založený na porušení jeho práv na účinné súdne preskúmanie a/alebo spravodlivé súdne konanie, ktoré sú chránené článkom 6 a 13 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (EDĽP), podpísaného 4. novembra 1950 v Ríme a vyhlásené v článku 47 Charty základných práv Európskej únie. Tretí žalobný dôvod je založený na porušení jeho práva na pokojné užívanie svojho majetku. Štvrtý žalobný dôvod je založený na porušení jeho práva na ochranu súkromného a rodinného života.

61 Súdny dvor v podstate tiež v bode 75 rozsudku o vrátení veci na ďalšie konanie uviedol, že pán Abdulrahim nevzniesol len žalobné dôvody založené na porušení práva na obranu, ale „namietal aj proti jeho spojeniu s Al-Káidou“ a „tvrdil, že k jeho zápisu do sporného zoznamu došlo len na základe toho, že bol členom spoločenstva líbyjských utečencov, z ktorých boli niektorí, podľa orgánov Spojeného kráľovstva, údajne zapletení do teroristických aktivít“.

62 Pokiaľ ide o súdne konanie, Súdny dvor vo svojom rozsudku Kadi II (bod 119) už rozhodol, že ak dotknutá osoba spochybní zákonnosť zapísania jej mena do sporného zoznamu alebo jeho zachovania na ňom, súd Únie sa pri preskúmaní zákonnosti dôvodov, na ktorých sa takéto rozhodnutie zakladá, musí najmä uistiť, či sa toto rozhodnutie opiera o dostatočne silný skutkový základ. Je preto potrebné overiť skutočnosti uvádzané v odôvodnení, o ktoré sa predmetné rozhodnutie opiera tak, aby súdne

preskúmanie nebolo obmedzené len na abstraktné posúdenie pravdepodobnosti uvádzaných dôvodov, ale aby sa týkalo otázky, či sú tieto dôvody, alebo aspoň jeden z nich, ktorý je sám osebe dostatočný na odôvodnenie tohto rozhodnutia, podložené.

63 Súdu Únie teda prináleží v rámci tohto preskúmania prípadne vyzvať príslušný orgán Únie, aby predložil informácie a dôkazy, či už dôverné alebo nie, ktoré sú relevantné pre toto preskúmanie (pozri rozsudok Kadi II, bod 120; pozri tiež analogicky rozsudok Súdneho dvora zo 4. júna 2013, ZZ, C-300/11, bod 59). Všeobecný súd prijal opatrenie na zabezpečenie priebehu konania, opísané v bode 28 vyššie, práve z dôvodu prispôsobenia sa v prejednávanej veci podmienkam, s ktorými Súdny dvor spojil preskúmanie súdom Únie.

64 V prípade pochybností je totiž úlohou príslušného orgánu Únie, aby preukázal dôvodnosť dôvodov uplatňovaných proti dotknutej osobe, pričom táto osoba nie je povinná predložiť opačné dôkazy svedčiace o neexistencii ich dôvodnosti (rozsudok Kadi II, bod 121).

65 Nevyžaduje sa, aby uvedený orgán na tento účel predložil súdu Únie všetky skutočnosti a dôkazy týkajúce sa dôvodov uvedených v zhrnutí poskytnutom výborom pre sankcie. Je však potrebné, aby boli dôvody použité proti dotknutej osobe podložené informáciami a dôkazmi (rozsudok Kadi II, bod 122).

66 Ak príslušný orgán Únie nemôže vyhovieť žiadosti súdu Únie, musí sa tento súd opierať len o dôvody, ktoré mu boli oznámené, a to v prejednávanej veci o údaje uvedené v zhrnutí dôvodov predloženom výborom pre sankcie, o pripomienky a skutočnosti uvedené dotknutou osobou, ktoré svedčia v jej prospech, ako aj o vyjadrenie príslušného orgánu Únie k týmto pripomienkam. Ak tieto skutočnosti neumožňujú rozhodnúť o dôvodnosti niektorého z dôvodov, súd Únie ho nemôže prijať ako dôvod na rozhodnutie o predmetnom zápise alebo o jeho zachovaní (rozsudok Kadi II, bod 123).

67 Ak naopak príslušný orgán Únie predloží relevantné informácie a dôkazy, súd Únie musí overiť vecnú správnosť uvádzaných skutočností s prihliadnutím na tieto informácie alebo skutočnosti a posúdiť ich dôkaznú silu v závislosti od okolností prejednávanej veci a s ohľadom na prípadné pripomienky predložené najmä dotknutou osobou (rozsudok Kadi II, bod 124), prípadne použiť postupy, ktoré umožnia po prvé skĺbiť legitímne záujmy bezpečnosti štátu týkajúce sa povahy a zdrojov informácií, na ktoré sa prihliadalo pri prijímaní príslušného aktu, a po druhé dostatočne zaručiť jednotlivcovi dodržanie jeho procesných práv podľa postupu uvedeného Súdnym dvorom v bodoch 125 až 129 jeho rozsudku Kadi II.

68 Vzhľadom na preventívnu povahu predmetných obmedzujúcich opatrení, ak sa súd Únie v rámci preskúmania zákonnosti napadnutého aktu opísaného v bodoch 117 až 129 rozsudku Kadi II domnieva, že aspoň jeden z dôvodov uvedených v odôvodnení poskytnutom výborom pre sankcie je dostatočne presný a konkrétny, je podložený a predstavuje sám osebe dostatočný základ tohto aktu, skutočnosť, že ostatné z týchto dôvodov túto požiadavku nespĺňajú, neodôvodňuje zrušenie uvedeného aktu (rozsudok Kadi II, bod 130).

69 Z analýzy uvedenej vyššie vyplýva, že dodržiavanie práva na obhajobu a práva na účinnú súdnu ochranu na jednej strane vyžaduje, aby príslušný orgán Únie oznámil dotknutej osobe zhrnutie dôvodov poskytnuté výborom pre sankcie, na ktorom je založené rozhodnutie zapísať uvedenú osobu na sporný zoznam alebo ju tam ponechať, aby umožnil tejto osobe oboznámiť sa s pripomienkami v tejto veci a dôkladne a nestranne preskúmal dôvodnosť uvádzaných tvrdení s prihliadnutím na vyjadrené pripomienky a na prípadné skutočnosti predložené dotknutou osobou, ktoré svedčia v jej prospech (rozsudok Kadi II, bod 135).

70 Dodržiavanie uvedených práv na druhej strane znamená, že v prípade súdneho sporu súd Únie preskúma najmä dostatočne presný a konkrétny charakter dôvodov uvedených v odôvodnení poskytnutom výborom pre sankcie, ako aj prípadne overí vecnú správnosť skutočností týkajúcich sa daného dôvodu s prihliadnutím na informácie, ktoré boli poskytnuté (rozsudok Kadi II, bod 136).

71 Naopak skutočnosť, že príslušný orgán Únie nesprístupnil dotknutej osobe a neskôr súdu Únie informácie alebo dôkazy, ktoré mal k dispozícii len výbor pre sankcie alebo príslušný člen Organizácie Spojených národov (OSN), týkajúce sa odôvodnenia, o ktoré sa opiera predmetné rozhodnutie, sama osebe nezakladá porušenie týchto práv. V takejto situácii však súd Únie, ktorý skúma vecnú správnosť dôvodov uvedených v odôvodnení poskytnutom výborom pre sankcie s prihliadnutím na pripomienky a skutočnosti prípadne predložené dotknutou osobou, ktoré svedčia v jej prospech, ako aj na odpoveď príslušného orgánu Únie na tieto pripomienky, nemá k dispozícii doplňujúce informácie alebo dôkazy. Z tohto dôvodu nemôže rozhodnúť o dôvodnosti týchto dôvodov a tieto dôvody nemôžu slúžiť ako základ napadnutého rozhodnutia o zápise (rozsudok Kadi II, bod 137).

72 V prejednávanej veci je pánovi Abdulrahimu dôvodmi uvedenými v odôvodnení, ako sú tie oznámené výborom pre sankcie (pozri bod 6 vyššie), predovšetkým vytýkané jeho „vedomé angažovanie sa v subjekte napojenom na Al-Káidu a jej teroristické akcie“, t. j. v LIFG. Konkrétnejšie sa pánovi Abdulrahimu vytýka po prvé, že v rámci LIFG zastával vysoké funkcie, po druhé, že ostal v úzkom kontakte s vysokými predstaviteľmi LIFG v Spojenom kráľovstve, po tretie, že je blízkym spolupracovníkom riaditeľov Sanabel Relief Agency, po štvrté, že je úzko napojený na pánov Ghuma Abd'rabbaha, Tahira Nassufa a Abdulbaqi Mohammeda Khaleda a po piate, že je blízkym spolupracovníkom pána Ismaila Kamoka.

73 Pokiaľ ide v prvom rade o všeobecný dôvod uvedený voči pánovi Abdulrahimu, tento je založený na dvojitom spoločnom predpoklade vyslovene uvedenom v odôvodnení, podľa ktorého mal byť jednak pán Abdulrahim „angažovaný“ v LIFG a jednak táto skupina mala byť najskôr napojená na Al-Káidu a neskôr s ňou zlúčená, takže všetci jej členovia a spolupracovníci spĺňajú kritériá určenia výboru pre sankcie ako osoby napojené na Al-Káidu. Údajné napojenie pána Abdulrahima na skupinu Al-Káida je tak založené výlučne jednak na jeho angažovaní sa v LIFG a jednak na spojení LIFG a Al-Káidy, s ktorou sa oficiálne zlúčila v novembri 2007.

74 Tento dvojitý predpoklad však nebol dostatočne preukázaný a vyvracajú ho nielen podrobné tvrdenia pána Abdulrahima, ale aj konštatovania príslušných anglických súdov v rozhodnutia, ktoré predložil pán Abdulrahim a zaradil ich do spisu.

75 Pokiaľ ide o podstatu týchto protiargumentov, je potrebné sa predovšetkým zamerať na písomné svedectvo („witness statement“) pána Abdulrahima z 13. marca 2009 (príloha 11 žaloby), list jeho advokátov Komisii z 19. augusta 2009 v odpovedi na odôvodnenie (príloha 4 repliky Rade) a list jeho advokátov Komisii zo 16. apríla 2010 vypracovaný v rámci opätovného preskúmania prípadu pána Abdulrahima (príloha 1 pripomienok pána Abdulrahima po vrátení veci na ďalšie konanie).

76 V tejto súvislosti pán Abdulrahim v podstate uvádza, že nikdy nebol napojený na skupinu Al-Káida, Usámu bin Ládina alebo sieť Taliban a že nebol nijakým spôsobom spojený s teroristickými akciami. Pokiaľ ide o jeho údajné angažovanie sa v skupine Al-Káida, predovšetkým uvádza, že z Líbye utiekol ako odporca režimu plukovníka Kadáfiho z dôvodu ohrozenia svojho života, vďaka čomu mu bol aj v Spojenom kráľovstve udelený azyl. Tvrdí, že do LIFG vstúpil v roku 1996, keďže táto skupina predstavovala opozíciu voči režimu plukovníka Kadáfiho a podporovala islam, pričom však dodáva, že svoje zapojenie v nej ukončil v období konca roka 2000 až začiatku roka 2001. Pokiaľ ide o údajné prepojenie LIFG so skupinou Al-Káida, uvádza, že s touto skupinou sa v roku 2007 zlúčila iba časť „afganskej skupiny LIFG“, čo potvrdil aj samotný Ayman Al-Zawahiri v rozhovore 17. apríla 2008. Pán Abdulrahim sa ponúkol predvolať svedkov, ktorí mohli potvrdiť jeho vyhlásenia, ako aj predložiť stanovisko odborníka na organizáciu a činnosti LIFG a situáciu v Líbyi, ak to bude Všeobecný súd považovať za nevyhnutné.

77 Napriek všetkým informáciám a dôkazom, ktoré predložili žalované inštitúcie na preukázanie tvrdenia o vstupe pána Abdulrahima do LIFG, tieto dostatočne jasne preukazujú len jeho angažovanosť v období od roku 1996 do konca roka 2000/začiatku roka 2001, t. j. v období, ktorého sa konkrétne netýka prepojenia LIFG na skupinu Al-Káida a ešte menej zlúčenia týchto dvoch subjektov v novembri 2007. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na skutočnosť, že podľa svojich vlastných tvrdení v čase, keď bola LIFG zaradená do zoznamu výboru pre sankcie, t. j. 6. októbra 2001, nebol už pán Abdulrahim skoro rok jej členom. Je tiež potrebné poukázať na časový rozdiel medzi členstvom pána Abdulrahima v LIFG, teda obdobie od roku 1996 do konca roka 2000/začiatku roka 2001, a zápisom tejto skupiny na sporný zoznam 22. decembra 2008 (pozri v tomto zmysle rozsudok Kadi II, bod 156).

78 V rozsahu, v akom obsahujú určité relevantné hodnotenia LIFG a jej členov, je potrebné zohľadniť aj niektoré rozhodnutia príslušných anglických súdov, ktoré predložil pán Abdulrahim, t. j.: rozsudok Special Immigration Appeal Commission (SIAC), z 27. apríla 2007, DD and AS v. Secretary of State for the Home Department SC/50/2005 and SC/42/2005, rozsudok High Court of Justice (England & Wales) (Queen's Bench Division, Administrative Court) zo 14. novembra 2008, AU and Others v. Secretary of State of the Home Department [2008] EWHC 2789 (Admin) a rozsudok High Court of Justice (England & Wales) (Queen's Bench Division, Administrative Court) z 30. apríla 2009, AV v. Secretary of State for the Home Department [2009] EWHC 902 (Admin) (jednotlivo prílohy 3, 4 a 5 repliky Komisie).

79 Na jednej strane tieto rozhodnutia v podstate potvrdzujú, že minimálne do marca 2004 nepovažovali tajné služby Spojeného kráľovstva LIFG za hrozbu pre národnú bezpečnosť, keďže jej hlavným cieľom bolo zvrhnutie líbyjskej vlády. Rozsudok SIAC tiež uvádza, že ako teroristická organizácia bola LIFG zakázaná v Spojených štátoch až v roku 2004 a v Spojenom kráľovstve 14. októbra 2005.

80 Na druhej strane z týchto rozhodnutí v podstate vyplýva, že podľa príslušných anglických súdov v období od roku 2001 do roku 2007, a dokonca aj neskôr, sa nie všetci členovia LIFG pripojili alebo vstúpilo do Al-Káidy, ale len časť z nich. Tieto súdy preto odmietli rozhodnúť, že spojenie osoby s LIFG automaticky preukazuje jej napojenie na Al-Káidu. Prístup prijatý danými súdmi sa skôr zakladal na tvrdení, že niektorí členovia LIFG mohli byť napojení na Al-Káidu alebo s ňou spolupracovať, zatiaľ čo iní sa sústredili vyslovene na Líbyu. Preto je tak podľa týchto súdov potrebné v otázke napojenia na Al-Káidu preskúmať každý prípad zvlášť na základe konkrétnych činností dotknutej osoby.

81 Je potrebné uviesť, že dve z týchto troch rozhodnutí predchádzali zápisu mena pána Abdulrahima do sporného zoznamu.

82 Za týchto podmienok jediná preukázaná skutočnosť týkajúca sa členstva pána Abdulrahima v LIFG počas obdobia, keď svoju účasť v nej nepopiera, nezakladá prijatie obmedzujúcich opatrení na úrovni Únie voči nemu ako osobe napojenej na Al-Káidu.

83 Pokiaľ ide v druhom rade o konkrétne dôvody, ktoré boli uvedené voči pánovi Abdulrahimu v odôvodnení poskytnutom výborom pre sankcie a ktoré boli prebraté do zhrnutia, buď sú nedostatočne presné a konkrétne, aby spĺňali požiadavky týkajúce sa povinnosti odôvodnenia a účinného súdneho preskúmania, alebo, a v každom prípade, nie sú podoprené žiadnou informáciou alebo dôkazom, ktoré by umožnili preukázať ich vecnú dôvodnosť napriek tomu, že je voči nim pánom Abdulrahimom intenzívne a obšírne namietané bod po bode.

84 Pokiaľ tak ide o prvý konkrétny dôvod uvedený v odôvodnení a zhrnutí v bode 72 vyššie, na preukázanie tvrdenia, na ktorom sa zakladá, nebola predložená žiadna informácia alebo dôkaz, pričom pán Abdulrahim poprel, že by „v rámci LIFG zastával vysoké funkcie".

85 Pokiaľ ide o druhý konkrétny dôvod uvedený v odôvodnení a zhrnutí v bode 72 vyššie, tvrdenie, podľa ktorého pán Abdulrahim „ostal v úzkom kontakte s vysokými predstaviteľmi LIFG v Spojenom kráľovstve“, je nedostatočne presné a konkrétne, keďže neobsahuje žiadnu indíciu o identite dotknutých osôb, ani o povahe tohto „úzkeho kontaktu“. V každom prípade nie je dostatočne preukázané vzhľadom na podrobné vysvetlenia pána Abdulrahima, uvedené v bode 76 vyššie.

86 Pokiaľ ide o tretí konkrétny dôvod uvedený v odôvodnení a zhrnutí v bode 72 vyššie, na preukázanie tvrdenia, na ktorom sa zakladá, nebola predložená žiadna informácia alebo dôkaz, pričom pán Abdulrahim poprel, že by bol „blízkym spolupracovníkom riaditeľov Sanabel Relief Agency“.

87 Pokiaľ ide o štvrtý konkrétny dôvod uvedený v odôvodnení a zhrnutí v bode 72 vyššie, podľa ktorého bol pán Abdulrahim „úzko napojený na pánov Ghuma Abd'rabbaha, Tahira Nassufa a Abdulbaqi Mohammeda Khaleda“, pán Abdulrahim predovšetkým vo svojom písomnom svedectve z 13. marca 2009 a liste jeho advokátov Komisii z 19. augusta 2009 uviedol, že prvého pozná čisto „sociálne“, keďže pochádza z rovnakého regiónu Líbye ako on, že druhého navštívil raz v jeho domácnosti a naposledy ho videl v roku 2003 alebo 2004, a že tretí, ktorý bol jeho svokrom, bol do sporného zoznamu zapísaný tiež nesprávne, na základe jeho angažovania sa v LIFG. Pán Abdulrahim vo svojich písomnostiach tiež uviedol, že pozná množstvo členov líbyjskej vysťahovaleckej komunity v Spojenom kráľovstve, keďže ide o malé spoločenstvo a väčšina utečencov sa pozná a navzájom sa stretávajú, ale že je nemožné zistiť, či člen tejto skupiny bol zapletený do terorizmu alebo nie. Napriek všetkým podrobným vysvetleniam týkajúcim sa týchto troch osôb, povahy ich vzťahu s pánom Abdulrahimom a ich osobnej angažovanosti v akýchkoľvek teroristických akciách, uvedený štvrtý konkrétny dôvod sa nezdá dostatočne preukázaný.

88 Pokiaľ ide o piaty konkrétny dôvod uvedený v odôvodnení a zhrnutí v bode 72 vyššie, podľa ktorého bol pán Abdulrahim „blízkym spolupracovníkom pána Ismaila Kamoka“, ktorý v júni 2007 priznal v Spojenom kráľovstve svoju vinu pri obvinení z účasti v teroristickej skupine, pán Abdulrahim najmä vo svojom písomnom svedectve z 13. marca 2009 a liste jeho advokátov Komisii z 19. augusta 2009 uviedol, že sa s pánom Kamokom zoznámil v Saudskej Arábii počas svojho univerzitného štúdia, že tento utiekol do Spojeného kráľovstva približne dva roky pre ním, a že sa s ním naposledy stretol pred dvoma alebo dva a pol rokmi, pričom však o jeho prípadnom odsúdení nevedel. Vzhľadom na dané podrobné vysvetlenia nemožno tvrdenie, že pán Abdulrahim bol „blízkym spolupracovníkom“ pána Kamoka, považovať za dostatočne preukázané. Z toho vyplýva, že prípadné odsúdenie pána Kamoka za teroristické aktivity, hoci by sa aj preukázalo, nemožno prijať aj voči pánovi Abdulrahimu, keďže voči nemu neexistujú dôkazy o jeho osobnom zapojení sa do takýchto činností. Preto nie je piaty konkrétny dôvod dostatočne preukázaný.

89 V prejednávanej veci tak žiadna skutočnosť uvedená v odôvodnení neumožňuje preukázať vecné prepojenie pána Abdulrahima a skupiny v Al-Káida v čase jeho zaradenia do sporného zoznamu.

90 Dokumenty pripojené k odpovedi Komisie voči opatreniu na zabezpečenie priebehu konania, predložené do kancelárie Všeobecného súdu 20. apríla 2014, tiež neumožňujú konštatovať dôvodnosť dôvodov uvedených voči pánovi Abdulrahimu. Okrem toho sa zdá, že sú *a priori* irelevantné v rozsahu, v akom sú vo väčšine datované tak po zápise mena pána Abdulrahima do zoznamu výboru pre sankcie, ako aj po prijatí nariadenia č. 1330/2008, a z toho dôvodu ich ani výbor pre sankcie, ani Komisia nemohli za účelom posúdenia možnosti zmrazenia finančných prostriedkov pána Abdulrahima zohľadniť.

91 Konkrétnejšie, písomné svedectvo („witness statement“) vedúceho protiteroristického oddelenia FCO z 18. mája 2011 pred High Court vo veci The Queen on the application of Abdulbasit Abdulrahim v. Secretary of State for Foreign and Commonwealth Affairs (príloha I odpovede Komisie) predovšetkým uvádza, že pôvodné rozhodnutie FCO o navrhnutí zápisu pána Abdulrahima do zoznamu výboru pre sankcie v júli 2008 bolo v podstate založené na skutočnosti, že „úradníci, ktorí mali na starosti jeho spis, boli presvedčení o existencii dostatočných dôkazov preukazujúcich členstvo [pána Abdulrahima]

v [LIFG]“, a tým „jeho napojenie na Al-Káidu“ (bod 21). Žiadna z týchto skutočností alebo žiaden z dôkazov však tento záver nepreukazuje, pričom odôvodnenie oznámené Spojeným kráľovstvom výboru pre sankcie po prijatí tohto rozhodnutia na odôvodnenie zápisu zodpovedá v plnom rozsahu odôvodneniu výboru pre sankcie.

92 Príloha 2 odpovede Komisie pozostáva z prepisu rozhovoru medzi Aymanom Al Zawahirim a Abuom Laith Al Libim z 3. novembra 2007, ktorý oznamuje formálne zlúčenie LIFG a Al-Káidy. Daný dokument však nie je v prejednávanej veci vzhľadom na odôvodnenia uvedené v rámci preskúmania všeobecného dôvodu voči pánovi Abdulrahimu (pozri body 73 až 82 vyššie) relevantný.

93 Príloha 3 odpovede Komisie pozostáva z listu z 8. decembra 2010 adresovaného zástupcami Spojeného kráľovstva predsedovi výboru pre sankcie, ktorý vymenúva najmä dôvody, prečo tento členský štát podporuje návrh na vymazanie pána Abdulrahima zo zoznamu výboru pre sankcie, pričom ale nespresňuje, z akých dôvodov bolo jeho zaradenie na uvedený zoznam považované v júli 2008 za odôvodnené.

94 Prílohou 4 odpovede Komisie je list FCO z 18. januára 2014 adresovaný Komisii, ktorý doplňuje dokumenty pripojené v prílohách 1, 2 a 3.

95 Prílohy 5 a 6 odpovede Komisie sú novinové články o zlúčení LIFG a Al-Káidy z roku 2007. V prejednávanej veci nie sú vzhľadom na odôvodnenia uvedené v rámci preskúmania všeobecného dôvodu voči pánovi Abdulrahimu (pozri body 73 až 82 vyššie) relevantné.

96 Nakoniec prílohy 7, 8 a 9 odpovede Komisie sú články a štúdie pozostávajúce najmä zo všeobecných informácií buď o LIFG alebo o Al-Káide, alebo o islamskom terorizme v Spojenom kráľovstve, ktoré sa v žiadnom prípade konkrétne pána Abdulrahima netýkajú.

97 Z vyššie uvedenej analýzy a skutočností uvedených v spise, ktorým disponuje Všeobecný súd, vyplýva, že žiadne z obvinení uvedených proti pánovi Abdulrahimu v odôvodnení predloženom výborom pre sankcie neumožňuje odôvodniť prijatie obmedzujúcich opatrení namierených proti tejto osobe na úrovni Únie, a to preto, že buď chýba odôvodnenie, alebo neexistujú informácie alebo dôkazy, ktoré by mohli podporiť daný dôvod proti podrobným popretiam zo strany dotknutej osoby (pozri v tomto zmysle rozsudok Kadi II, bod 163).

98 Za týchto podmienok musí byť nariadenie č. 1330/2008 zrušené na základe právnych dôvodov uvedených v predchádzajúcom bode (pozri v tomto zmysle rozsudok Kadi II, bod 164) bez toho, aby sa bolo potrebné vyjadriť k ostatným žalobným dôvodom, výhradám a tvrdeniam pána Abdulrahima.

O trovách

99 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Rada a Komisia nemali vo veci úspech, je potrebné ich zaviazať na náhradu trov, ktoré vznikli v konaní o žalobe o neplatnosť, vrátane trov konania, ktoré vznikli v odvolaní pred Súdnym dvorom, v súlade s návrhmi pána Abdulrahima.

100 V súlade s článkom 97 ods. 3 toho istého rokovacieho poriadku, keďže sa pánovi Abdulrahimovi priznala právna pomoc a Všeobecný súd zaviazal žalované inštitúcie na náhradu trov konania, tieto inštitúcie sú povinné vrátiť pokladnici Všeobecného súdu sumy vopred zaplatené z dôvodu právnej pomoci.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (tretia komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. **Nariadenie Komisie (ES) č. 1330/2008 z 22. decembra 2008, ktorým sa stotretíkrát mení a dopĺňa nariadenie Rady (ES) č. 881/2002, ktoré ukladá niektoré špecifické obmedzujúce opatrenia namierené proti niektorým osobám a subjektom spojeným s Usámom bin Ládinom, sieťou Al-Káida a Talibanom, sa zrušuje v rozsahu, v akom sa týka pána Abdulbasit Abdulrahima.**

2. **Rada Európskej únie a Európska komisia znášajú vlastné trovy konania a sú povinné nahradiť trovy konania, ktoré vznikli pánovi Abdulrahimovi v rámci konania o žalobe o neplatnosť, ako aj sumy, ktoré vopred zaplatil Všeobecný súd z dôvodu právnej pomoci.**

Papasavvas Forwood Bieliūnas

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 14. januára 2015.

Podpisy